

PÅSKETANKER

SJØMANNSKIRKEN I HAMBURG, MARS/APRIL 2021

Palmesøndag, 28. mars	Matt 26,6–13	Jesus salves
Skjærtorsdag, 1. april	Luk 22,14–23	Nattverden
Langfredag, 2. april	Luk 22,39–23,46	Lidelsesberetningen
Påskedag, 4. april	Matt 28,1–10	Jesus står opp

Fra hoveddøra i Borgund kirke (Ålesund) Foto: Dag Lausund

Livets døråpner

Hun hadde med seg en alabastkrukke med kostbar salve. Den helte hun ut over hodet til Jesus. Salvingen i Betania skjedde like før påskehøytiden, og hendelsen var så spesiell at Jesus sa: «Overalt i verden hvor dette evangeliet blir forkynt, skal også det hun gjorde, fortelles til minne om henne.» Hvorfor har ikke verden i løpet av 2000 år løftet frem denne kvinnens sakrale handling på lik linje med handlinger utført av menn? Spørsmålet forsterkes av Marias lovsang. Hennes tale om rettferdig fordeling ligger enda i veggene fra sist søndag: «Han støtte herskere ned fra tronen og løftet opp de lave.»

Vi hersker når vi undertrykker, og i frykt for selv å bli undertrykt, våger vi ikke å dele på goder og privilegier. Mulig er det derfor fredsyrsten Jesus på palmesøndag lar seg hylle som konge i Jerusalem, for å ta plassen fra dem som undertrykker. Han rir på et esel, slik profeten Jesaja skrev, for da skal ikke de undertrykte oppleve handlingen som hovmod.

Jesu disipler forstod ikke meningen med salvingen i Betania. De var mer opptatte av kvinnen som sløste med kostbar salve. På samme vis mistet disiplene fokus da Jesus tilberedte påskemåltidet og innstiftet nattverden. Etter måltidet begynte de å krangle om hvem det kunne være som skulle forråde Jesus, og deretter kranglet de om hvem av dem som skulle regnes som den største.

Denne fastetiden har bibeltekstene blitt tolket gjennom et bilde av dørhåndtaket på inngangsdøren til Borgund kirke (Ålesund). De to slangene som utgjør håndtaket er et speilbilde av deg selv. I dem ser du ditt splittede og urolige vesen. Du har mange stemmer i deg. Stemmene krangler om privilegier, om hvem som har gjort mest og hvem som er størst. De har kjent på en fred da Jesus midt i mylderet hadde plass ved bordet. Men de forstod ikke helt hva han snakker om. Stemmene søker nå en «Judas» for å vinne freden tilbake. De vil plukke flisen ut av øyet hans, men de ser ikke bjelken i sitt eget øye. Om kvelden er slangene slitne og utmattet. De sovner.

Dagen etter våkner slangene, redde og fortvilet. De roper i takt med de sterkeste stemmene: «Korsfest, korsfest.» De tvinner seg sammen rundt Jesu hode og tennene presser seg inn i hans kropp som skarpe torner. Jesus lider og dør.

Den tredje dagen, tidlig om morgenen, er det igjen kvinnene som har hovedrollen. De kommer til graven for å salve Jesu døde kropp. En engel møter dem ved en tom grav og sier: «Frykt ikke! Jeg vet at dere leter etter Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er stått opp, slik som han sa.»

Herren lever! Han har forsonet seg med slangene, og slik berører han oss. Han lover å ikke slippe. Han gir fornyet tillit, et oppdrag: Vi skal være døråpnere for oss selv og for andre. På veien kan vi be som Augustin: "Du, Herre, har skapt meg, og mitt hjerte er urolig inntil det finner hvile hos deg".

Hilsen Dag Eidhamar, sjømannsprest i Hamburg